

Šiame
numeryje
skaitykite:

2 psl.

Laiko nugludinti metų
karoliai

3 psl.

Ledo šaltyje glūdi jo
kūrėjų šiluma ir meilė

4-5 psl.

Jiems gegužė —
neeilinių gimtadienių
mėnuo

6 psl.

Geriausieji ūkininkai
paskatinti turininga išvyka

Padėkos ir dovanos —
jubiliečiams bei geriausiems
darbuotojams

7 psl.

Kaip pieno ašotėlis
subūrė į darnią šeimą...

Vasaros virsmo šventės

8 psl.

Sveikiname „Žemaitijos
senos tradicijos“ akcijos
pagrindinio prizo
laimėtoją!

Antrokai varžėsi
socialinės akcijos
„Telšiuose antrą klasę
baigi — plaukti moki!“
finaliniame plaukime

Leidžia
Lietuvos
pieno ūkių
asociacija
kartą per mėnesį,
nuo 1995 09 23.

Pienininkystė

Iš kalbos gali spręsti apie darbą.

2013 05 24, Nr. 5 (187)

Išskirtinė DŽIUGADIENIO šventė — pirmasis sūrio DŽIUGAS sertifikavimas

Komisijos nariai (iš kairės) l.e.p. generalinis direktorius Robertas Pažemeckas, virtuvės šefas Evaldas Žaliukas, prelatas Juozas Šiurys, projektų vadybininkė Irena Baltrušaitienė, Telšių rajono meras Vytautas Kleiva ir „Nepriklausomos tyrimų laboratorijos“ direktorė Gražina Norkevičienė.

Gegužės 8-ąją, Džiugo vardo dieną, išskirtinis dėmesys teko kietajam sūriui DŽIUGAS. Įvyko pirmoji sūrio DŽIUGAS kokybės vertinimo ceremonija, į kurią komisijos nariais buvo pakviesti garbūs asmenys — Telšių rajono meras Vytautas Kleiva, prelatas Juozas Šiurys, virtuvės šefas Evaldas Žaliukas.

Pasipuošę baltais chalatais, kartu su ilgamečiais įmonės darbuotojais — l.e.p. generaliniu direktoriumi Robertu Pažemecku,

„Nepriklausomos tyrimų laboratorijos“ direktore Gražina Norkevičiene ir projektų vadybininke Irena Baltrušaitiene — svečiai ke-

liavo į gamybos cecho patalpas, kur gaminamas ir brandinamas sūris DŽIUGAS. Vertinimo komisijos nariams buvo suteikta galimybė iš keliasdešimties tūkstančių brandinamų sūrio galvų patiems išsirinkti mėginius. Tai dar kartą įrodo, kad „Žemaitijos pieno“ technologai neabejoja gaminamo sūrio ko-

kybe ir visiškai pasitiki atliktu darbu — nesibaiminama vertinti bet kurį sūrį.

Sūris DŽIUGAS, brandintas 12, 24 ir 36 mėnesius, buvo vertinamas pagal penkis kriterijus — skonį, spalvą, kvapą, išvaizdą ir konsistenciją.

(Nukelta į 2 psl.)

DIONE ledai ir vėl skina laurus!

DIONE šokoladinis plombyras, glaistytas juodu belgišku šokoladu ir DIONE vanilinis plombyras ragelyje Briuselyje įvykusiame konkurse „Superior taste awards 2013“ gavo dviejų Aukso žvaigždžių įvertinimą, iš trijų galimų.

Nuo 2005-ųjų „Tarptautinio Skonio ir Kokybės instituto“ (angl. International taste and quality institute — iTQi) organizuojamame konkurse maisto gaminius už pirmąją išpūdį, išvaizdą, kvapą, tekstūrą bei skonį degustacijų principu vertina kvalifikučiausia teisėjų komanda pasaulyje. Ją sudaro 120 skonio ekspertų, priklausančių prestižiškoms Europos kulinarinėms asociacijoms. Konkurse dalyvauja maisto ir gėrimų gamintojai iš viso pasaulio.

Pelnytas dviejų Aukso žvaigždžių įvertinimas — aukštas tarptautinis pasiekimas, bylojantis apie nepriekaištingą „Klaipėdos pieno“ gami-

namų ledų kokybę, puikų jų skonį bei išvaizdą. Tai jau antrasis apdovanojimas puikiems pasaulyje pripažintiems DIONE ledams šiais 2013 metais.

DIONE — tai reikia pajusti...

Sveikiname GERIAUSIUS ŪKININKUS!

Balandžio mėnesį

1-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno)
Jonas Raustys — Žemaičių Kalvarijos mstl., Žemaičių Kalvarijos sen., Plungės r.

2-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno)
Danutė Serapinienė — Kalnėnų k., Gadūnavo sen., Telšių r.

3-ioje grupėje
(per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno)
Alvydas Bočkus — Šalpėnų k., Veiviržėnų sen., Klaipėdos r.

4-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno)
Adomas Narмонтas — Degaičių k., Degaičių sen., Telšių r.

5-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno)
Ieva Stanienė — Sarakų k., Gadūnavo sen., Telšių r.

Geriausio ekologiško pieno grupėje
Pranciškus Razutis — Balsėnų k., Veiviržėnų sen., Klaipėdos r.

Laiko nugludinti metų karoliai

Interviu su UAB „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“ direktore GRAŽINA NORKEVIČIENE.

— **Neseniai brandaus gimtadienio proga Jus padėkos raštu apdovanojo žemės ūkio ministras Vigilijus Jukna. Prisidėdami prie visų sveikinimų ir linkėdami puikios sveikatos bei įgyvendinti numatytus siekius, norėtume sužinoti, ką Jums reiškia Telšiai.**

— Esu tikra telšišė. Tik kurį laiką buvau išvykusi studijuoti. O darbinę veiklą pradėjau 1978-aisiais dar senojoje pieninėje S. Daukanto gatvėje. Vadinas, savo gimtajame mieste dirbu jau 35 metus. Esu dirbusi ir pieno priėmėja, ir meistre, o nuo 1991-ųjų pradėjau vadovauti įmonės laboratorijai, kuri 2011-aisiais tapo UAB „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“.

— **Kokius žmones, darinius didžiausią įtaką Jūsų gyvenime, galėtumėte paminėti?**

— Jų yra tikrai nemažai. Šiandien su pagarba prisimenu vyriausiąją buhalterę Jadvygą Ščiupokienę, technologę Genovaitę Gabiūnienę, meistrės Eugeniją Paždagytę, Ireną Baltrušaitienę, kuri vėliau tapo gamybos vadove, o šiuo metu užima kitas atsakingas pareigas, taip pat tuometį įmonės vadovą Vytautą Jucių ir kitus. Bet labiausiai naujiems darbams įkvėpė 1986-aisiais metais įmonei pradėjus vadovauti Algirdas Pažemeckas. Jis kėlė ir kelia pirmiausia didžiulius tikslus sau, taip pat ir visam kolektyvui. Šių tikslų kryptingas įgyvendinimas lemia, kad įmonė užima tvirtas pozicijas tarp pieno perdirbimo

įmonių mūsų šalyje, o daugelyje sričių — ir lyderiauja. Rūpestis darbuotojais, puiki vadovavimo strategija ir veiklos kryptingumas, įgyvendinant nuolat besikeičiančius iššūkius, yra vieni iš svarbiausių bendrovės valdybos vadovo bruožų. Šalia tokio veiklaus ir atkaklaus vadovo neįmanoma dirbti neatsakingai ir niekam net tokių minčių nekyla. Juk visuomet buvo siekiama tik geriausio rezultato.

Nuo pat vadovavimo pradžios A. Pažemeckui rūpėjo ne tik gamybiniai, bet ir socialiniai darbuotojų reikalai, ypač jų gyvenamojo būsto problemos. „Žemaitijos pienas“ — viena iš pirmųjų Telšių įmonių, perėmusi valgyklą į savo pavaldumą. Ji labai praverčia ne tik įmonės darbuotojams, bet čia užsuka skaniai papiepti ir kiti Telšių gyventojai.

Vadovo iniciatyva daugybė lėšų investuota į darbuotojų mokymą, žinant, kad ši investicija grįš su kaupu. Žmonės nepamirštami pasveikinti neeilinių gimtadienių ir darbinį sukačių įmonėje proga, skatinami už iniciatyvumą ir kt.

Ir man vienas iš mieliausių įmonės vadovo padėkos raštų yra gautas 30-osios darbinės sukakties bendrovėje proga. Jis kūrybingai iliustruotas įsimintinomis fotonuotraukomis iš kolektyvo gyvenimo. — **Kokios darbuotojų savybės Jums yra svarbios?**

— Pareigingumas, sąžiningumas, kūrybiškas numatytų tikslų įgyvendinimas. Žinoma, ir žingeidumas tobulėti. Džiugu, kad į laboratoriją atėjusios įvairiausių profesijų moterys čia tapo puikiais dar-

buotojomis, nes nuolatos siekė žinių, tobulinosi, o patyrusios specialistės mokė jaunesniasias. — **Ar galėtumėte paminėti sėkmingiausius savo darbo metus, o gal jie visi sėkmingi?**

— Metai — tarsi laiko gludinami karoliai, todėl jų vėrinėje rasi visokių — ir dailiai nugludintų, ir rombų, ir netaisyklingų geometrinių figūrų. Įsimintini ir prasmingi tie metai, kai teko dirbti kartu su amerikiečių technologu John Ludy, gaminant legendinį kietąjį sūrį DŽIUGAS. Gėrėjomės šio specialisto profesionalumu, kantrybe, sumanumu, tolerancija ir iš jo mokėmės. Jo žinias ir patirtį kietų sūrinių gamyboje noriai perėmė ir panaudojo įmonės specialistai: Irena Baltrušaitienė, Jonas Češulis, Egidija Kryževičienė, Milda Užpalienė. Šiandien drąsiai galime pasakyti, kad pirmieji Lietuvoje pradėjome gaminti tokį gerą kietą sūrį, kuris garsina ne tik Telšius, bet ir mūsų šalį toli už jos ribų bei pelno aukščiausius įvertinimus tarptautinėse parodose, o Lietuvoje jau ketvirtą kartą suorganizuotame prekybos įmonių konkurse „Populiariausia prekė“ DŽIUGAS pripažįstamas perkačiausiu.

Labai džiugu, kad 2006 metais įmonės laboratorija — pirmoji maisto pramonės įmonės laboratorija Lietuvoje — buvo akredituota Vokietijos, DAkKS akreditavimo biuro. Jie patvirtino, kad laboratorija atitinka tyrimų ir kalybravimo laboratorijų kompetencijai keliamus standarto LST EN ISO/IEC 17025 reikalavimus. Po

UAB „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“ direktorė Gražina Norkevičienė.

penkerių metų — 2011-aisiais — DAkKS biuro perakreditavimo audito metu laboratorijos darbas irgi buvo gerai įvertintas.

Žinoma, sėkmę lemia viso mūsų kolektyvo darbas, kuriame jaučiama patirties ir jaunystės darna. Mikrobiologinėje laboratorijoje sėkmingai darbuojasi Vanda Mikalauskienė, kuri pieno pramonėje dirba jau 38 metus. Ji kartu su kitomis mikrobiologėmis Jolanta Juciene, Zinaida Žutautiene, atsakinga už legendiniam DŽIUGO sūriui skirtų gamybinių raugų ir sūrinių gamybos mikrobiologinę kontrolę. Technologinio proceso fizikinių ir sudėties tyrimų parametrų kontrolę patikėta Ritai Gineitytei, Almai Strimaitienei, Birutei Jelinskienei, Vilmai Kristutienei. Puikiai savo darbą išmano inžinierė chemikė Daiva Butėnienė, inžinierė chemikė-techninė vadovė Jolanta Bakutienė. Laboratorijoje šauiniai dirba ir mažesnę darbo patirtį turinčios darbuotojos Indrė

Bagdonaitė, Stanislava Binzienė, Vilija Bladžinauskaitė, Zita Rudnickytė, Rasa Ilksytė, Vaida Kučinskytė.

Kiekvieni metai atneša vis naujų iššūkių. „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“ — tarsi viską stebinčios akys. Laboratorijos tikslas — savalaikis ir tikslus tyrimų atlikimas, siekiant užtikrinti saugią produktų pateikimą vartotojams.

Siekiame harmoningo bendradarbiavimo tarp užsakovų, ūkininkų, įmonės padalinių, įsisaviname ir diegiame naujus tyrimų metodus, telkiame visus darbuotojus kokybės politikai įgyvendinti, prižiūrime, tobuliname bei nuolatos geriname kokybės vadybos sistemą, atitinkančią tarptautinių standartų reikalavimus.

— **Dėkoju už pokalbį ir linkiu toliau sėkmingai vadovauti laboratorijai.**

Kalbėjosi Algirdas Dačkevičius

Išskirtinė DŽIUGADIENIO šventė — pirmasis sūrio DŽIUGAS sertifikavimas

(Atkelta iš 1 psl.)

Po sūrio mėginių degustacijos buvo suskaičiuoti rezultatai. 12 ir 24 mėnesių brandinimo sūris įvertintas vienodu — 9,86 — balu, brandžiausiam sūriui skirtas aukščiausias — 10 balų — įvertinimas. Šis rezultatas — dar vienas iš daugelio DŽIUGAS sūrio pasiekimų, pelnytų tiek Lietuvos, tiek tarptautinėse parodose bei konkursuose.

Pasirašyti sūrio vertinimo sertifikatų, komisija vyko į ką tik duris atvėrusius jaukius sūrio DŽIUGAS namus Telšiuose. Ten, skambant saksofono melodijai, rinkosi ir daugiau svečių, kurie negailėjo sveikinimo žodžių bei geriausių linkėjimų šventės kaltininkui. DŽIUGAS pardavimų-rinkodaros grupės vadovė Asta

Gaubienė pasidžiaugė sertifikatais bei naujaisiais kietojo sūrio DŽIUGAS apdovanojimais — dviem aukso žvaigždėmis konkurse „Superior taste awards 2013“ ir Kinijoje pelnytu SIAL INNOVATION 2013 Grand Prix Award. Telšių rajono meras Vytautas Kleiva, sveikindamas darbščius ir išradingus „Žemaitijos pieno“ sūrininkus, pastebėjo, kad gardusis ambasadorius sūris DŽIUGAS visame pasaulyje garsina Lietuvą ir Žemaitiją, taip pat ir Telšius.

Svečiams buvo įdomu išgirsti DŽIUGAS gamybos plėtros inžinierės Egidijos Kryževičienės pasakojimą apie išskirtines sūrio savybes, jo gyvenimo kelią ir brandinimo etapus. Abejingų neliko ir sūrio DŽIUGAS namų vadovės Dianos Samui-

lytės pristatytiems sūrio ir prie jo derantiems priedų deriniams. Svečiai taip pat ragavo tik sūrio DŽIUGAS namuose paruošiamą išskirtinio skonio užtepėlių, burnoje tirpstančių ledų, saldinių ir kitų gardumynų su sūriu DŽIUGAS. Patarimų, kaip išradingai panaudoti sūrį, negailėjo ir savo srities profesionalas — virtuvės šefas E. Žaliukas. Šventę vainikavo specialiai šiai progai šokolado meistrų pagamintas sūrio DŽIUGAS tortas.

Susižavėję jaukais sūrio DŽIUGAS namais ir pro jų langus atsiveriančiu raibuliuojančiu Masčio ežero peizažu, svečiai dar ne kartą žadėjo čia grįžti.

Aušra Blaževičienė
„Žemaitijos pienas“ komunikacijos vadovė

Sūrio DŽIUGAS vertinimo metu.

Komisijos nariai susipažino su sūrio DŽIUGAS gamybos keliu.

Į sūrio DŽIUGAS namus susirinkę svečiai negailėjo sveikinimo žodžių.

Ledo šaltyje glūdi jo kūrėjų šiluma ir meilė

Birželį „Klaipėdos pieno“ inžinierė technologė Virginija Vaitkuvienė švenčia gražią gimtadienio sukaktį. Įspūdingiausi ir kūrybingiausi jos gyvenimo metai susieti su „Klaipėdos pienu“. Juk čia prabėgo net 27-eri metai, paženklininti ieškojimais, atradimais ir puikiais įvertinimais. Virginijos veikla neatsiejamai persipynusi su viso kolektyvo darbu ir užmojais, todėl jos prisiminimuose atgyja kombinato istorija, su ja kūrusiais žmonėmis, geriausių sprendimų, tobulinant valgomųjų ledų kūrimo procesą, ieškojimais ir kitais tuomečiais iššūkiais.

Virginija Vaitkuvienė „Klaipėdos piene“ darbuojasi 27-erius metus.

„Gimiau ir užaugau Žemaitijoje, prie Ventos — besivystančiame naftininkų mieste Mažeikiuose. Mokykloje vienodai gerai sekėsi tikslieji ir humanitariniai mokslai, bet galiausiai suviliojo chemija. Po mokyklos baigimo studijas pradėjau tuomečiame Kauno politechnikos instituto Cheminės technologijos fakultete, pasirinkdama maisto technologijos specialybę. Nei šeimoje, nei giminėje inžinerijos mokslų baigusį artimųjų neturėjau — tėtis buvo žurnalistas, o mama dirbo pedagoginį darbą.

1977 metais, įgijusi pieno produktų technologės kvalifikaciją, pagal paskyrimą atvykau dirbti į „Klaipėdos pieno“ kombinatą. Susiklosčius šeimyninėms aplinkybėms, kuomet nebuvo galima įmonėje dirbti šeimos nario pavaldume (vyras taip pat buvo pieno produktų technologijos absolventas), savo darbinę veiklą pradėjau kombinato teritorijoje buvusiamės Mėsos ir pieno pramonės projektavimo-konstravimo biuro skyriuje. Dirbau konstruktore, detalizavau surinkimo mazgus, projektavau gamybos cecho įrengimų ir vamzdinių išdėstymus. Ilgainiui pati pradėjau vadovauti projektuotojų grupei, kuri ruošė kompleksinius projektus visuose „Klaipėdos pieno“ kombinato gamyklose ir jų cehuose. Teko gilintis į pieno pramonės įrengimus, jų instaliavimą, spręsti gamybinių patalpų ir aplinkos tvarkymo klausimus bei numatyti gamybinių objektų komunikacijas. Tai buvo naudingas laikotarpis, įgyjant darbinės patirties bendraujant su užsakovais, derinant projektus su reikalingomis instancijomis. Daug vertingų patarimų ir pamokymų sulaukiau iš tuomečio „Klaipėdos pieno“ kombinato vyriausiojo mechaniko Romualdo Džiugo.

Kai po aštuonerių metų Mėsos ir pieno ministerija sustabdė projektavimo konstravimo skyrių veiklą Lietuvos mėsos ir pieno pramonės įmonėse, buvau priimta dirbti į „Klaipėdos pieno“ kombinato Darbo užmokesčio ir darbo organizavimo skyrių. Teko užsiimti gamybinių padalinių darbo

vieta atestacijomis, įvertinant darbo sąlygas ir mechanizacijos lygį, ruošti priemonių planus darbo vietoms modernizuoti.

Išmokau darbo normavimo, darbo užmokesčio paskaičiavimo metodų, gamybinės savikainos sąnaudų formavimo. Šviežių pieno produktų ir valgomųjų ledų gamyba visada buvo „Klaipėdos pieno“ kombinato miesto pieninės stiprioji pusė. Įmonė tuomet turėjo 4 ledų dozavimo į vaflinius puodelius linijas ir 1 ROLO liniją glaistytiesiems ledams gaminti. Vasarą buvo gaminama 300-500 tonų ledų. Jų negalėjo pritrūkti nei Klaipėdoje, nei Palangoje ar Neringoje, todėl buvo įprasta, kad administracijos darbuotojų brigados talkindavo naktinėse pamainose. Jiems tekdavo ledus vafliniuose puodeliuose vynioti į popierines servetėles rankomis.

Kai įmonėje buvo paskelbtas konkursas Naujų gaminių skyriui steigti senojo pieno priėmimo patalpų vietoje, nutariau jame dalyvauti. Įmonės vadovybei reikėjo pateikti būsimo skyriaus viziją, gaminių asortimento sąrašą, patalpų išplanavimą numatant reikalingą įrangą. Kai konkursas buvo laimėtas, reikėjo darbo imtis iškart, nors ir planuotos patalpos nebuvo atlaisvintos. Reikėjo sugalvoti, kur laikinai prisiglausti ir nuo ko pradėti. Man pasisekė, kad sutikau bendramintę technologę Valiją Mažeikienę ir Marytę Putrienę. Iš įmonėje turimų žaliavų ir tarpinių produktų buvo

pagaminti pirmieji produktų pavyzdžiai, kurie vėliau virto pramoniniais gaminiais. Šiems gaminiams reikėjo atlikti visus reikalingus tyrimus ir paruošti techninę dokumentaciją. Už tuometę pagalbą esu nuoširdžiai dėkinga laboratorijos viršininkei Nijolei Švedienei.

Pirmasis pramoninis gaminybės buvo kastinis — „Šventinis“ ir „Šiuolaikinis“, kuriems įrangą sukūrė įmonės mechaninių dirbtuvių šaltkalviai. Su renovuotu pusautomatiniu kastiniu buvo dozuojamas į indelius po 100 ir 200 gramų. Didelį pasisekimą turėjo varškės tortai, kurie buvo gaminami net 8 rūšių ir į parduotuves tiekiami supakuoti kartoninėse dėžutėse. Tuo laiku tai buvo laisva niša, nes prekyboje tortų trūko.

Pirkėjai gerai vertino ir mūsų gamintus saldžius varškės kremus „Rudenėlis“ ir „Vasarėlė“ bei varškės pastą su druska ir žalumynais. Šie gaminiai neturėjo terminio apdirbimo, todėl jų galiojimas buvo 72 valandos. Ilgiausią — 5 dienų realizacijos terminą — turėjo vaisiniai išrūginiai desertai, kuriems buvo taikomas terminis apdirbimas ir išfasavimas į indelius su folginiu uždarymu.

Naujų gaminių skyriaus veikla neapsiribojo vien tik cecho sąlygomis gaminamais gaminiais, bet

Liubeko (Vokietija) mokymo bazėje (apie 1998-1999 m.). Virginija — antra iš dešinės.

teko išmokyti peptato gamybos ypatumų, norint vėliau išmokyti gamybos darbuotojus vykdyti masinę gamybą. Keletą metų tai buvo įmonei valiutą uždirbantis gaminybės. Masinei gamybai buvo pritaikytas išrūginis gėrimas „Virita“, avietinis jogurtas, kuris tuo metu buvo dozuojamas į stiklinius indelius su grietinės dozatoriumi. Kad šie produktai išsvystų dienos šviesą, reikėjo labai įtikinėti įmonės stebėtojų tarybą.

Malmėje (Švedija). Apie 1995 m.

Naujų gaminių eksperimentiniame skyriuje. Pirmoje eilėje pirmą iš kairės — Virginija Vaitkuvienė (apie 1992 m.).

Jų plėtrai ilgai nedavė leidimo, nes labai daug kam atrodė, kad tik tradicinis kefyras yra vienintelis tikras produktas, o kažkoks jogurtas yra tik nevykęs išmisas. Gyvenimas parodė, ir mes dabar sunkiai beįsivaizduojame, kaip galėtume savo mitybos racione atsisakyti jogurto.

Dirbant su naujais gaminiais ne kartą teko dalyvauti praktiniuose seminaruose Sankt Peterburgo pieno kombinate Nr.5, kur savo mokymo bazę buvo įsteigusi vokiečių kompanija HAHN. Vertingi vokiečių ir rusų technologų patarimai padėjo išsklaidyti ne vieną abejonę ir gauti atsakymus į rū-

pienui“. 1995 m. po pasibaigusio privatizacijos etapo „Klaipėdos pienas“ tapo dukterine „Žemaitijos pieno“ įmone.

Pasikeitusį įmonės statusą lydėjo vidinės reformos ir investicinių planų įgyvendinimas. Tuo laikotarpiu iš įmonės vyriausiojo inžinieriaus Napoleono Petravičiaus gavau pasiūlymą užimti vyriausiojo inžinieriaus pavaduotojo pareigas. Darbas šalia tokio žmogaus, kuris pieno pramonę žinojo iki smulkmenų, turėjo ilgąmetę vadovo patirtį, buvo nuovokas, mokėjo greitai spręsti problemas, pasižymėjo griežtumu ir reiklumu pavaldiniams, buvo tikras iššūkis. Aš žinojau, kad nuolaidžiavimų nebus, bet jei turi savo nuomonę ir pasiūlymų, galėjai tikėtis pagalbos ir supratingumo, sprendžiant gamybinius klausimus. Tuo laiku teko užsiimti gamybos koordinavimu, įrengimų išnaudojimo lygio ir jiems aptarnauti reikalingo darbuotojų skaičiaus nustatymu. Norint išvengti nereikalingos konkurencijos prekybos lentynose, reikėjo palaipsniui šviežių pieno produktų gamybą perkelti į pagrindinę įmonę Telšiuose, o Klaipėdoje — ruošti valgomųjų ledų gamybos specializacijai.

„Žemaitijos pieno“ investiciniuose planuose buvo numatytos lėšos valgomųjų ledų gamybai modernizuoti, nes esama įranga buvo morališkai pasenusi. Delsti nebuvo galima, nes tuo metu jau persitvarkymo darbus vykdė mūsų būsimi konkurentai AB „Kauno pieno centras“, AB „Panevėžio pienas“, statėsi nauji ledų fabrikai: Mažeikiuose „Ingman Vega“, Marjampolėje „Kraitenė“. Kartu su „Žemaitijos pieno“ vadovaujančiais specialistais teko susipažinti su Skandinavijos šalių ledų fabrikais, nagrinėti ledų įrangos pateiktus komercinius pasiūlymus. Buvo labai svarbu pasirinkti įrangą ledų mišiniams paruošti ir kompleksinę ledų gamybos liniją bei nusistatyti norimą ledų asortimentą, kuris tikėtų Lietuvos rinkai.

Valgomųjų ledų cechui įrengti reikėjo iš pagrindų rekonstruoti senas patalpas. Pritrūko laiko, nes įrangos pristatymo laikas artėjo, todėl dar ir šiandien yra grindų lopinėlis po „Extrusion“ linija, menantis labai senus laikus — 1970-uosius, kai savo veiklą pradėjo naujasis pieno kombinatas. Ledų naujosios įrangos montavimui turėjome labai nedaug laiko, nes jau šildė pavasario saulę“.

(Tęsinys kitame laikraščio numeryje)

pimus klausimus. Paskelbus Lietuvoje nepriklausomybę, darbiniai santykiai su rusais šiek tiek atvėso, o ta pati vokiečių kompanija suskubo atidaryti savo atstovybę Lietuvoje. Bendradarbiavimas toliau tęsėsi, bet jau mūsų įmonėje ir mokymo bazėje Liubeko.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, buvo pertvarkytas ir pieno pramonės valdymas. Panaikinti 5 Lietuvos pieno kombinatai. Klaipėdos miesto pieninė reorganizuota į Klaipėdos valstybinę pieno perdirbimo įmonę ir ilgai netrukus Lietuvos Respublikos Centrinės privatizavimo komisijos sprendimu buvo įtraukta į įmonių sąrašą, kurių valstybinio kapitalo dalis privatizuojama už laisvai konvertuojamą valiutą. Privatizavimo terminas buvo ne kartą pratęstas ir tai savotiškai paralyžiavo įmonės veiklą, nes buvo sustabdyti projektai ir įrangos pirkimo sutartys. Atvažiuavę į įmonę užsienio kompanijų atstovai per savaitę pasidarydavo analizę ir toliau derybas vedavo Vilniuje. Rimto užsienio investitoriaus valstybė nesulaukė, tad buvo leista įmonę įsigyti paraišką pateikusiam „Žemaitijos

Gegužę savo gimtadienių jubiliejus ir sukaktis šventė aštuoni ūkininkai, pieną tiekiantys „Žemaitijos pienui“.

30 metų sukaktį paminėjo **Mantas Jankūnas** iš Radviliškio rajono Šaukoto seniūnijos Tamošiškių kaimo.

40 metų sukako **Edmundui Griguolai** iš Rietavo savivaldybės, Tverų.

50 metų jubiliejų atšventė **Rimantas Nausėda** iš Šilutės rajono Vainuto seniūnijos Kivylių kaimo, **Arūnas Rašinskas** iš Negėrų kaimo Upynos seniūnijos Šilalės rajono ir **Steponas Marčinauskis** iš Plungės rajono Rietavo seniūnijos Stumbrių kaimo.

70 metų šį mėnesį sukako **Stanislavai Vandai Žukauskieni**, gyvenančiai Kretingos rajone, Darbėnų seniūnijoje, Kašučių kaime.

80 metų sukaktį atšventė **Bronius Rumbauskas** iš Joniškio rajono Rudiškių seniūnijos Trumpaičių

kaimo.

Juos pasveikinti ir apdovanoti atvyko Lietuvos pieno asociacijos direktorė Rigilda Banienė, „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkai Gvidas Domarkas, Artūras Titiškis, Jurgita Zaboraitė, Petras Kulvietis, Vidmantas Bajarūnas, Aidas Stočkūnas ir Aldona Krikščiūnienė.

Svajoja pakeliauti po Lietuvą

Steponas Marčinauskis užaugo 5 vaikų — 4 brolių ir sesers — šeimoje, iš kurių tik jis gyvena ūkiškai. Ūkininkauti vyriškis pradėjo turėdamas 3 ha žemės ir vieną karvę, o šiuo metu augina 15 melžiamų karvių, dirba 30 ha žemės, iš kurios apie 4 ha skiria grūdiniams kultūroms auginti. Pieną visą laiką tiekia tik „Žemaitijos pienui“.

Ūkininkaudamas Steponas užsiima ir miško ruošą, mat ilgą laiką dirbo miško ūkyje. Žmonos Vidos tėviškė — Šilalėje. Moteris užaugo gausioje devynių vaikų šeimoje, iš kurių, be Vidos, tik vienas brolis gyvena ūkiškai.

Vida ir Steponas užaugino keturis vaikus: Tomą (25 m.), Rūtą (23 m.), Marių (22 m.) ir Aurimą (21 m.). Vaikai nuo mažumės noriai padėdavo tėveliams namų ruošoje ir ūkyje. Tomas, baigęs geodezijos ir žemėtvarkos studijas Rietavo kolegijoje, dabar dirba pagal specialybę. Rūta, įgijusi apskaitininkės specialybę, Rietavo kolegijoje taip pat dirba mėgstamą darbą. Marius šiuo metu plūša autoservise — sūnaus įgūdžiai dažnai praverčia ir tėvams ūkininkaujant. Jauniausias sūnus Aurimas kol kas gyvena su tėveliais, padeda ne tik ūkininkauti, bet ir miško ruošoje.

S.Marčinauskis pasinaudojo ES paramos žemės ūkiui projektu ir modernizavo savo ūkį, pakeitė

Steponas Marčinauskis su žmona Vida.

stogą. Savo jėgomis įsirengė la-gūną.

Prižiūrimoje, tvarkingoje sodyboje su šeima Steponas gyvena jau apie 30 metų. Su žmona puo-

selėja svajonę pakeliauti, aplankyti gražiausius ir žinomiausius Lietuvos kampelius, tačiau kol kas darbai ūkyje neleidžia ilgiau išvykti iš namų.

Visa giminė duoną pelnosi Lietuvoje

Stanislava Vanda Žukauskienė didžiuojasi savo gimine, gausia šeima ir atžalomis, mat nė vienas iš jų nepaliko Lietuvos ir neišvyko duonos pelnytis svetur.

Su 70-uju gimtadieniu Stanislavą Vandą Žukauskienę pasveikino Žaliavos pirkimo vadybininkas Aidas Stočkūnas ir Lietuvos pieno ūkių asociacijos direktorė Rigilda Banienė.

Pati Stanislava Vanda — iš šešetuko, o jos mama buvusi net iš 10 atžalų. Moteris su pagarba kalba apie šviesuolę mamą, kuri visus vaikus stengėsi leisti į moks-lus. Todėl dauguma iš jų įgijo aukštąjį išsilavinimą. Moteris baigė tuometę Lietuvos žemės ūkio akademiją (dabar Aleksandro

Stulginskio žemės ūkio universi-tetas), kur įgijo ekonomistės profesiją. Čia ir savo išrinktąjį, bekremtantį agronomijos mokslus, sutiko. Su juo 47-erius metus nu-gyveno. Stanislava Vanda apgai-lestavo, kad vyras prieš pusmetį išėjo Anapilin, tai visa darbų naš-ta ant jos užgulė. Bet optimistiš-

kai nusiteikusi moteris labai dėl pa-daugėjusių darbų nedejuoja. Ji pajuokavo, kad net klebonas, aplankęs prieš šv.Kalėdas, nustebo išgirdęs, jog ji nesiskundžia, kaip daugelis, gyvenimu. Optimizmą, darbštumą ir šviesų požiūrį Stanis-lava, matyt, bus paveldėjusi iš ma-mos. O ir visos giminės genuose — darbštuoliai.

Žukauskai išaugino trejetą duk-rų, o šiuo metu senelė džiaugiasi aštuoniais anūkais, kurių rankose darbas tirpsta. Todėl Stanis-lava Vanda ir rami, nes žino, kad savo ūkį paliks patikimose vaikų ir anūkų rankose.

Ūkis nėra iš didžiųjų: jame — apie 50 galvijų, iš jų — 26 pienda-vės. Savo žemės su mišku valdo apie 30 hektarų, dar 20 hektarų nuomojasi. Pasak „Žemaitijos pie-no“ Žaliavos pirkimo vadybininko Aido Stočkūno, Stanislavos Van-dos Žukauskienės pavyzdys gali įkvėpti ir jaunuosius ūkininkus, kaip reikia kaime sukis su entu-ziazmu, neniurzgant dėl užklum-pančių sunkumų, mylint savo pri-žiūrimus gyvulėlius, žemę ir gim-tąjį kraštą.

Užgrūdino gyvenimo sunkumai

Bronius Rumbauskas gimė ir užaugo ūkiškai besiverčiančioje šeimoje Trumpaičių kaime su dviem broliais Kostu ir Aduliu bei sese-rimi Dana.

Bronius Rumbauskas su žmona Nijole.

Broniaus tėvelis tarnavo Lietuvos kariuomenėje, buvo puskarininkis. Pradinę mokyklą būsimasis ūkininkas baigė Ginkūnuose. Likimas su-siklostė taip, kad kartu su tėvais buvo ištremtas į Sibirą, Jakucko kraštą. Tik seseriai Danai pavyko pasislėpti pas giminaičius ir taip išvengti tremties. Apie gyvenimą 10 metų tremtyje liudija ir senos nuot-raukos namuose.

Būdamas 26 metų, Bronius grįžo į Lietuvą ir apsigyveno tėviškėje, susituokė su gretimame kaime gyvenusia Nijole. Nuo 1970-ųjų vyriš-kis ilgą laiką dirbo vairuotoju Joniškio pieninėje. Gražinus tėvelių žė-mę ir draugiškai pasidalinus su artimaisiais, turėdamas 7 ha žemės ir dvi karves, Bronius pradėjo ūkininkauti.

Nors anksčiau laikydavo iki 10 melžiamų karvių, šiuo metu Rum-bauskai turi 5 piendaves, dirba apie 22 ha žemės, pieną jau 8 metus tiekia „Žemaitijos pienui“.

Pienui melžti naudoja melžimo aparatus, kuriuos Bronius įsigijo da-lyvaudamas ES paramos programoje. Ūkininkas turi įrengtą pieno su-pirkimo punktą, į kurį visada užsuka „Žemaitijos pieno“ vairuotojai. Ypač geru žodžiu Nijolė paminėjo vairuotojus Robertą Akrutą ir Joną Norkų, kuriuos, nuolat skubančius, visada stengiasi pavaišinti kava.

Rumbauskų šeimoje užaugo sūnūs Leonas ir Ilonas bei dukra Ro-ma. Pastaroji gyvena Vilniuje, dirba valstybės institucijoje. Leonas ūki-ninkauja Kairių kaime, o Ilonas, pasistatęs namą visai šalia tėvelių, taip pat gyvena ūkiškai — augina grūdines kultūras, verčiasi augalinin-kyste.

Šiuo metu Broniaus ir Nijolės šeimoje — net 3 anūkai ir 6 anūkės, kurie mielai aplanko senelius. Nijolė Bronių apibūdina kaip darbštų bei sąžiningą žmogų, kuris yra geras vyras ir puikus tėvas.

Rumbauskų šeima šalia namų laiko ir bites, turi net 6 avilius. Būda-mas puikios sveikatos, šviesios atminties ir labai darbštus, ūkininkas neketina atsisakyti auginti gyvulius, net ir kitus ragina palaikyti Lie-tuvos pieno pramonę, kad šalis galėtų gaminti kuo geresnius ir vartoto-jų mėgstamus pieno produktus.

Kruopštų darbą lydi atpildas

Arūnas Rašinskas gimė Pabremėnio kaime, Šilalės rajone. Ūkiš-kai gyvenančioje šeimoje augo su broliu Stasiu, tačiau kurti savo ūkį nusprendė tik Arūnas.

Arūnas Rašinskas su žmona Daiva.

(Nukelta į 5 psl.)

Gerbiami bendrovės darbuotojai, ir visi „Pienininkystės“ laikraščio skaitytojai!

Nuoširdžiai dėkojame visiems, pervedusiems 2 procentus pajamų mokesčio sumos į Lietuvos pieno ūkių asociacijos Paramos ir labdaros fondą.

Gautos lėšos bus skiriamos Asociacijos funkcijoms vykdyti, labdaros gavėjų minimaliems socialiniams poreikiams tenkinti, sveikatos priežiūrai užtikrinti, padėti likviduoti gavalinių nelaimių, gaisrų pasekmes ir kt.

Tik kartu galime nuveikti daugiau!

Lietuvos pieno ūkių asociacijos valdyba

Kviečiame teikti paraiškas paramai asbestinių stogų dangai keisti

Nuo šių metų gegužės 13 iki birželio 28 d. kaimo gyventojai kviečiami teikti paraiškas paramai pagal Lietuvos kaimo plėtros 2007-2013 metų programos (Programa) priemonės „Kaimo atnaujinimas ir plėtra“ veiklą Asbestinių stogų dangos keitimas.

Parama skiriama kaimo vietovėse, t.y. vietovėse iki 6000 gyventojų (išskyrus savivaldybių centrus ir sodo bendrijas), esančių gyvenamųjų namų, priklausančių fiziniams asmenims, asbestinių stogų dangos keitimui (ūkiniai ir visuomeninės paskirties pastatai neremiami). Tai gali būti gyvenamosios paskirties vienbutis, dvibutis, daugiabutis namas.

Paramos pagal veiklą „Asbestinių stogų dangos keitimas“ gali kreiptis kaimo gyventojai, kurie ne mažiau kaip penkerius metus iki paramos paraiškos pateikimo nuolat gyvena kaime. Taip pat pareiškėjas turi įrodyti, kad ne mažiau kaip dvejus pastaruosius metus iki paramos paraiškos pateikimo kaimo vietovėje vykdo profesinę ir (ar) ekonominę veiklą (šis reikalavimas netaikomas, jei pareiškėjas pensinio amžiaus arba jam pripažintas 0-55 proc. darbingumas). Kitus reikalavimus pareiškėjui galite rasti priemonės veiklos įgyvendinimo taisyklėse, patvirtintose žemės ūkio ministro 2013 m. gegužės 2 d. įsakymu Nr. 3D-323, nuoroda internete: http://www3.lrs.lt/pls/inter3/dokpaieska.showdoc_l?p_id=448046&p_query=&p_tr2=2

Išsamesnę informaciją, priemonės įgyvendinimo taisykles, paraiškos paramai formą galima rasti Žemės ūkio ministerijos tinklalapyje www.zum.lt

Žemės ūkio ministerijos informacija

Darbštus vyras ir rūpestingas tėvas

Rimantas Nausėda užaugo gausioje ir ūkiškai besiverčiančioje šeimoje su seserimi Birute bei broliais Petru, Antanu ir Albinu.

Rimantas baigė Šilutės žemės ūkio technikumą, įgijo zootechniko specialybę. Sukūręs šeimą, su žmona Laima Pašyčiuose įsigijo 16 ha žemės ir pradėjo ūkininkauti. Čia gyvena apie 10 metų. Vėliau persikėlė į Laimos tėviškę Kivylių kaime, kur gyvena apie 16 metų.

Šiuo metu ūkininkai turi 50 ha dirbamos žemės ir 27 melžiamas karves, savo reikmėms augina grūdines kultūras. Daugiau kaip 10 metų Rimantas ir Laima Nausėdai pieną tiekia „Žemaitijos pienui“. Rimanto broliai — taip pat ūkininkai, o pieną irgi tiekia „Žemaitijos pienui“.

Rimanto ir Laimos šeimoje užaugo sūnus Modestas (23 m.) ir dukra Sandra (24 m.). Sandra, baigusi vadybos studijas Kauno kolegijoje, šiuo metu kartu su vyru augina vienerių metų sūnelį Liudviką — tikrą senelių džiaugsmą. Modestas, nuo mažumės būdamas darbštus ir atsakingas, padeda tėvams ūkininkauti, yra jaunas ūkininkas. Baigęs logistikos studijas Šilutės žemės ūkio mokykloje, šiuo metu studijuoja Lietuvos sveikatos mokslų universitete neakivaizdinių

Rimantas Nausėda.

studijų programą. Laima ir Rimantas tiki, o kartu ir džiaugiasi, kad Modestas, perimdamas ūkininkavimo patirtį iš tėvelių, ateityje perims ir patį ūkį. Pats Rimantas, pasinaudojęs ES parama ūkiui modernizuoti, įsigijo naujos technikos, kuri itin padeda efektyviai ūkininkauti.

Šalia senojo namo ūkininkų sodyboje stūkso visai neseniai pastaty-

tas naujas, erdvesnis ir kur kas didesnis namas, į kurį Rimanto ir Laimos šeima planuoja įsikelti jau šią žiemą. Laima vyrą apibūdina kaip darbštų, nuoširdų žmogų, kuris, būdamas puikus tėvas, yra ir rūpestingas vyras. Anot jos, Rimantas vis audžia mintį kokį sekmadienį skirti žvejybai, bet laiko šiam užsiėmimui vis pristinga.

Šiuo metu ūkininkas turi 250 ha žemės, augina 100 melžiamų karvių ir 70 telyčių. Pieną „Žemaitijos pienui“ tiekia apie 4 metus. Anksčiau Mantas ūkyje vertėsi ir augalininkyste — augino grūdines kultūras. M.Jankūnas yra vienas iš pirmųjų, kuris pasinaudojo ES parama pagal bendrąją programavimą, Nitratų direktyvą ir Pieno direktyvą. Mantas yra baigęs Veterinarijos akademiją, įgijo magistro laipsnį maisto saugos srityje. Šeimoje augo su seserimi Andželika, kuri šiuo metu sėkmingai vysto kaimo turizmo verslą.

Mantas su Edita gyvena Radviliškyje, itin tvarkingoje, prižiūrimoje sodyboje. Augina tris vaikus: Mantvydą, Skaistę ir jauniausiąją — Žemyną, kuri jau kitais metais lankys priešmokyklinę grupę. Mažosios Žemynos vienas iš mėgstamiausių užsiėmimų — piešimas.

Nors Mantas laisvo nuo darbų laiko turi nedaug, retkarčiais pasimėgauja žvejyba. Atranda laiko ir pakeliauti. Yra pabuvojęs Tunise, Italijoje, Graikijoje, Koso saloje, Venecijoje, Austrijoje, norėtų aplankyti Tailandą.

Artimiausi šaunios šeimynos planai — atnaujinti namo vidų, kuriame remonto darbai yra pačiame įkarštyje.

Kruopštų darbą lydi atpildas

(Atkelta iš 4 psl.)

Pajūrio profesinėje mokykloje vyriškis įgijo mechaniko specialybę. Ūkininkauti pradėjo turėdamas dvi karves. Šiuo metu Arūno ūkyje — 60 melžiamų karvių, dirba 100 ha žemės. Su žmona Daiva ūkininkauja per 24 metus, visą laiką pieną tiekia tik „Žemaitijos pienui“.

Įsigijęs apleistą fermą, A.Rašinskas ją atnaujino, įrengė, sudarant pačias palankiausias sąlygas auginamiems galvijams, o tik tada nutarė pasistatyti namą sau, kuriame dabar gyvena. Ūkininkas, pasinaudojęs ES teikiama parama ūkininkams projektu, modernizavo savo turimą ūkį, įsigijo naują traktorių, pašarų dalintuvą ir priekabą. Ateityje norėtų pastatyti garažą technikai, atnaujinti ir seną techniką, kurią šeima įsigijo savo jėgomis. Darbštūs ir sumanūs ūkininkai yra įrengę rezervuarą, turi ir vandens gręžinį, kurio vandenį naudoja ūkyje.

Daiva užaugo gausioje šeimoje — su seserimi Aurelija, broliais Alfonsu, Kęstučiu ir Pranu, iš kurių du broliai taip pat gyvena ūkiškai.

Rašinska augina dukrą Irmą (13 m.), o sūnus Eigirdas (21 m.) jau kuria savo šeimą, kurią vos prieš du mėnesius papildė pats mažiausias šiuo metu narys — sūnus Emilis. Eigirdas, profesinėje mokykloje įgijęs automechaniko specialybę, noriai padeda tėvams ūkininkauti, o tėvai nuoširdžiai tiki, kad ateityje sūnus perims iš jų ūkininkavimo patirtį.

Jauniausioji dukra Irma stropiai mokosi ir yra viena iš pažangiausių moksleivių klasėje.

Arūnas, augdamas šalia Akmenos upės, jaunystėje mėgdavo pažvejoti, o su draugais dažnai pažaisdavo ir futbolą. Šiandien šeima puoselėja viltį rasti laisvesnio laiko ir nuvykti į tolimesnius, šiltesnius kraštus paatostogauti.

Rašinskų šeima gyvena naujame, erdviame, gražiai įrengtame name, pro kurio langus matosi ir tvarkinga ferma. Skoningai įrengtas kiemas ir prižiūrima aplinka liudija apie ypatingą šios šeimos kruopštumą, tvarką ūkyje. Pastarosios savybės neliko nepastebėtos — Daivai ir Arūnui Rašinskas, dalyvavusiems konkurse „Metų ūkis 2012“ ir už pažangų ūkininkavimą laimėjusiems pirmąją vietą, Žemės ūkio ministerija įteikė padėkos raštą. Kaip 2012 m. geriausio ūkio laimėtojus, Rašinskus apdovanojo ir Šilalės rajono savivaldybė.

Parama padeda našiau ūkininkauti

Edmundas Griguola gimė ir užaugo Tveruose. Baigęs Plungės žemės ūkio mokyklą, įgijo plataus profilio mechanizatoriaus specialybę. Ūkininkauti pradėjo su žmona Rasa, sutuoktinių proga iš tėvelių gavę po vieną karvę.

Šiuo metu Griguolų ūkyje ganosi 20 melžiamų karvių, turi apie 55 ha dirbamos žemės, 10 ha augina grūdines kultūras. Visą ūkininkavimo laikotarpį ūkininkai pieną tiekia „Žemaitijos pienui“.

Edmundas užaugo gausioje šeimoje — tarp trijų seserų: Danutės, Gražinos ir Alvydos bei brolio Andriaus. Andrius pieną tiekia taip pat „Žemaitijos pienui“. Iš seserų tik Alvyda, gyvenanti Pasvalyje, verčiasi ūkiškai.

Edmundas su Rasa augina šešiolikametį Tadą ir devynmetę Ugnę. Mama džiaugiasi, kad dukra noriai lanko Rietavo muzikos mokyklą, puikiai groja klarnetu. Tadas, būdamas labai darbštus ir atsakingas bei turėdamas leidimą vairuoti traktorių, uoliai padeda tėvams ūkyje.

Edmundas dalyvavo ne viename ES paramos žemės ūkiui projekte, kurių pagalba atnaujino techniką ir įsigijo naujos (traktorių, presą, vyniotuvą, kultivatorių ir kt.) bei buvo pirmasis Tveruose, pasinaudojęs ES teikiama parama ūkininkams. Anot Edmundo, būtent šių projektų dėka modernizavo ūkį, kas labai padeda sutaupyti laiko. Per pastaruosius metus ūkininkas atnaujino fermą, kurioje sukurtos puikios sąlygos auginti galvijų prieauglį.

Griguolai gyvena gražiai prižiūrimoje, išpuoselėtoje sodyboje, o puikiai įrengtame name yra net kambarys žaisti stalo tenisą, artimiausiu metu bus visiškai įrengta ir pirtis. Rasa, būdama puiki šeiminkė, dažnai palepina savo šeimyną įvairiais kepiniais ir gardumynais.

Edmundas Griguola.

Visur suspėja

Mantas Jankūnas gimė ir užaugo Radviliškyje. Ūkininkavimo patirtį perėmęs iš tėvelių, ūkininkauti pradėjo prieš 8 metus, 36 ha senelių žemėje, kurie iki tremties taip pat gyveno ūkiškai.

Mantas Jankūnas su dukra Žemyna.

Geriausieji ūkininkai paskatinti turininga išvyka

Klaipėdoje įvykusioje lojaliausių ir geriausių ūkininkų, tiekiančių pieną „Žemaitijos pienui“ šventėje, ypač buvo pagerbti praėjusių metų ūkininkai, pasiekę geriausių rezultatų pagal visus vertinimo kriterijus. Jiems, be šventinių apdovanojimų, gegužės 18-21 dienomis atiteko turininga išvyka, kurios metu aplankyta įspūdingų mūsų šaliai vietų ir turistinių objektų.

Pirmiausiai nuvykta į Molėtus ir aplankytas rekonstruotas Lietuvos etnokosmologijos muziejus, pasižymintis įspūdingomis kosminėmis formomis. Salėje per didelį ekraną parodytas trumpas filmas apie pačius įvairiausius Visatos vaizdus: nuo išryškinančių mūsų planetos unikalumą iki tolimiausių galaktikų. Pakilus į apžvalgos aikštelę 32 metrų aukštyje, atsivėrė įspūdingas vaizdas: 6 ežerai, Labanoro girios panorama.

Visai šalia muziejaus nuvykta ir apsilankyta Senovinėje dangaus šviesulių stebėkloje, kurioje etnologas ir etnoastronomas Jonas Vaiškūnas prie Aukuro ugnies pasakojo apie senuosius dangaus šviesulių stebėjimo būdus, kalendorinio laiko skaičiavimo praktiką, senąjį lietuvių Zodiaką bei supažindino su senosios baltų pasaulėžiūros pagrindais. Kiekvienam ekskursijos dalyviui buvo paašškintas jo Zodiako ženklas, pagal senovės Lietuvoje buvusius Zodiako ženklus.

Po pietų aplankytas Vilnius, kur surengta ekskursija „Vilniaus požemių istorijos“. Jos metu susipažinta su Vilniaus istorija, išlikusia jo požemiuose. Taip pat aplankyti Vilniaus Katedros požemiai, kriptos, kuriuose buvo laidojami Lietuvos valdovai, didikai ir pasauliečiai.

Aplankyta Šv. Kazimiero bažnyčia, jos viena krypta po didžiuoju

altoriumi su unikaliais sieniniais piešiniais, kurioje saugoma pirmojo bažnyčios pamokslininko Šv. Andriejaus Bobolos (vieno iš 23 jėzuitų kankinių, atidavusių gyvybę už tikėjimą) relikvija — vieno kaulo fragmentas.

Ekskursijos dalyviai apsilankė ir Žydų informacinio centro požemiuose, kuriuose susipažino su Vilniaus didžiojo geto, buvusio Vilniuje per karą, istorija. Anuomet Vilnius neteko net 90 proc. žydų tautybės gyventojų, o apie 150 žydų iš geto pabėgo būtent per Vilniaus požemius.

Gintaro galerijos rūsių įrengti 400 m. name, pačiame muziejuje puikuoja net 250 atspalvių turintys gintarai. Ekskursijos dalyviai susipažino su Baltijos gintaro istorija, jo naudojimu visais laikais.

Antra išvykos diena pradėta apsilankant Trakuose — pagrindinė Trakų istorijos muziejaus ekspozicijoje, kuri veikia Trakų salos pilyje. Ekskursijos dalyviai susipažino su istorine ekspozicija, kuri įrengta centriniuose rūmuose ir apima laikotarpį nuo seniausių laikų iki XX a. vidurio.

Atvykus į Druskininkus, ekskursijos dalyviai apsilankė SPA centre „Aqua Rojus“, pasilepindami jame teikiama paslaugomis.

Trečiąją ekskursijos dieną aplankytas įspūdingas Grūto parkas — jame eksponuojami daugelis sovietmečio ideologizuotų

paminklų, kurie, atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, 1989-1991 metais buvo demontuoti. Ekskursijos dalyviams Grūto parko ekspozicija atskleidė sovietinės ideologijos neigiamą turinį, poveikį vertybių sistemai. Aplankytos paminklinės skulptūros, kurios išdėstytos dviejų kilometrų ilgio ekspozicijoje, o sargybos bokšteliai, lagerių fragmentai ir kitos detalės priminė Sibirą. Pats Grūto parkas užima 20 ha plotą, kuriame eksponuojami 46-ių autorių 86 darbai. Po ekskursijos pasivažiavinta Grūto parko kavinėje, kurios aplinkoje ryškėjo ir sovietmečiui būdingos detalės. Grįžus į Druskininkus, ekskursijos dalyviai apsilankė garsiajame Druskininkų vandens parke.

Vakarą vainikavo Stasio Povilaičio koncertas.

Ketvirtoji — paskutinė kelionės diena — prasidėjo panemunės keliu — stebint Nemuno užlietas pievas ir laukus, aplankant Raudonės pilį, Rambyno kalną, gandrų koloniją Bitėnuose, Šilutės evangelikų-liuteronų bažnyčią, Ventės ragą.

Cia 1929 metais įkurta ornitologinė žiedavimo stotis, esanti nedideliame pusiasalyje, rytinėje Kuršių marių pakrantėje. Vytautas Jusys maloniai supažindino visus su Ventės rago ypatumais, trumpoje, bet ne mažiau įdomioje, paskaitoje papasakojo apie paukščių migravimą — vieną paslaptingiausių ir iki šiol iki galo neišaiškintų mus jaudinančių gyvosios gamtos reiškinių, apibūdino ne vieną Lietuvoje gyvenantį paukštį, pasakojimus pagražindamas linksmomis is-

torijomis.

Įrengtame nedideliame muziejuje lankytojai susipažino su paukščių žiedavimo istorija, paukščių migravimo tyrimais ir turtingu šių aplinkinių sparnuočių pasauliu. Iš daugiau kaip prieš pusantro šimto metų pastatyto Ventės rago švyturio apžvalgos aikštelės atsiveria Kuršių marių platybės, auksinių Kuršių nerijos kopos ir Nemuno deltos panorama, mariose apsisotusių bei traukiančių paukščių būriai. Aplanke Ventės ragą — „vietą, kur žmogus paukščiui dovanoja žiedą“ — ekskursijos dalyviai, kupini naujų įspūdžių ir geros nuotaikos, išvyko link Žemaitijos sostinės.

Rigilda Banienė
Lietuvos pieno ūkių asociacijos direktorė

Padėkos ir dovanos — jubiliatams bei geriausiems darbuotojams

Nejučiomis bėga minutės, valandos, dienos... Rodos, tik ką sutikę Naujuosius, jau skubame sveikinti margaspalvių gėlių kilimu atskubančią vasarą. Taip ir sukasi laiko ratas, su lyg kiekviena diena pažerdamas šūsnį išimintinių akimirų, prabėgusių metus skaičiuojančias šventinių žvakių liepsnas, puikius darbo rezultatus atsispindinčias darbuotojų pastangas.

Gerais darbais ir jubiliejais buvo nuspalvintas pirmasis šių metų ketvirtis. Tad, įvertinus pastangas ir indėlį į veiklos rezultatus, pasidžiaugti geriausiais „Žemaitijos pieno“ darbuotojais, Personalo ir Teisės departamento direktorės pavaduotoja Diana Abelkienė sukvietė į šventinę popietę. Kartu su jais pasveikinti ir pirmąjį metų ketvirtį minėję jubiliejus bei garbingas darbo bendrovėje suaktyvius. Susirinkusiesiems skambėjo skyrių vadovų sveikinimo bei padėkos žodžiai, įteiktos gėlės bei prisiminimo dovanos.

Kaip tapti geriausiu?

Kiekvieno darbuotojo indėlis į bendrą įmonės veiklą bei rezultatus — labai svarbus. Nepaisant užimamų pareigų ir atliekamų užduočių pobūdžio, visi darbuotojai žengia bendro tikslo link — kokybiško produkto ir gausaus būrio laimingų klientų. O pasiekusieji puikių darbo rezultatų visada būna įvertinti — kruopštų bei sąžiningą darbą, pasiūlytas idėjas pastebi kiekvienas vadovas. Todėl visi gali pelnyti geriausiojo vardą, tereikia

šiek tiek pastangų bei noro tobulėti.

I ketvirčio geriausieji:

Finansų departamentas:

* Aušra Prušinskienė, apskaitininkė;
* Jovita Petravičiūtė, buhalterė;
* Džioneta Kontvainytė, finansų analitikė;
* Jurgita Dacytė, užsakymų vadybininkė.

Logistikos departamentas:

* Ramūnas Dargis, transporto vadovas;

* Alfonsas Brasas, eksploatacijos inžinierius;
* Edmundas Bumblauskas, autoteletrikas;
* Mindaugas Bagočius, vairuotojas-ekspeditorius;
* Artūras Sirius, vairuotojas-ekspeditorius;
* Arūnas Šimkevičius, vairuotojas-laborantas;
* Viktoras Pabijonavičius, vairuotojas-laborantas.

Gamybos ir žaliavos supirkimo departamentas:

Sviesto-sūrių cechai:

* Milda Užpalienė, meistrė;
* Diana Blaževičienė, aparatininkė;
* Rasa Norvydienė, operatorė;
* Arūnas Stančikas, operatorius;
* Rasa Ribinskienė, gamybos darbininkė;
* Rasa Bidvienė, gamybos darbininkė;
* Dangira Valantinaitė, gamybos darbininkė;
* Vytautas Budginas, šaltkalvis;
* Artūras Kergė, automatikas;
* Arvydas Kelpšas, elektrokrautu vairotojas.

Šviežių pieno produktų cechai:

* Darius Jokšas, automatikas;
* Rolandas Rumbutis, šaltkalvis;
* Albinas Petraitis, operatorius;

* Rolandas Beržis, aparatininkas;
* Eugenija Gedvilienė, meistrė;
* Jolanta Šarapnickaitė, brigadininkė;
* Rasa Gečienė, gamybos darbininkė.

Lydytų-fasuotų sūrių cechai:

* Saulius Pukšmys, operatorius.

Technikos skyrius:

* Vaclovas Jonikavičius, mašinistas-šaltkalvis;
* Kazimieras Vičius, elektrikas;
* Virginijus Bušma, katilinės mašinistas;
* Juozas Barodica, tekintojas-frezuotojas;
* Stanislovas Druskinis, šaltkalvis-remontininkas.

Pirkimų skyrius:

* Edmandas Jonuška, sandėlininkas.

Pardavimų departamentas:

* Aušra Lingytė, Klaipėdos filialo pardavimų vadybininkė.

Eksporto skyrius:

* Larisa Ganzijeva, eksporto vadybininkė.

Personalo ir teisės departamentas:

* Neringa Rakauskienė, apsaugos darbuotoja;
* Kristina Urbanavičiūtė, apsaugos darbuotoja;
* Albertas Jonuška, virtuvės darbuotojas;
* Vaida Lenkauskienė, virtuvės darbuotoja;
* Marija Pūžienė, rūbininkė.

Klientų aptarnavimo skyrius:

* Dalius Rimkus, vyr. sandėlininkas;
* Oksana Masiliauskienė, apskaitininkė.

Sveikinimai!

Aušra Blaževičienė
Komunikacijos vadovė

Kaip pieno ąsotėlis subūrė į darnią šeimą...

Daugelis laukuviškių puikiai pažįsta garbaus amžiaus, bet visuo-
met žvaliai nusiteikusią Adelę Jovaišienę. Tiesą, prieš įsikurdama
miestelyje prie Žemaičių plento, aukštaitė iš Seduvos krašto nuo
1974-ųjų 10-metį darbavosi senojoje Šilalės pieninėje. Perėjus į
Laukuvos pieninę, 1984 metais ji paskirta vyresniąja inžiniere tech-
nologe, kur sąžiningai darbavosi ir sulaukusi pensinio amžiaus –
iki 1993-ųjų metų.

Per Adelės Jovaišienės gimtadienius, o ir šiųmetį – 85-ąjį – obelys tarsi sveikina savo šeimninę baltutėliais žiedais.

Adelė nuo mažumės buvo žingeidi ir darbšti. Tačiau šeimai, tuomet – Smetonos laikų Lietuvoje – turinčiai ir 40 ha žemės, nelengva buvo verstis. Joje, be Adelės, augo jos sesuo Elzbieta ir broliai Jonas, Petras, Adulis. Seseriai pavyko išsimokslinti ir tapti mokytoja, tokią svajonę puoselėjo ir jauniausioji šeimos atžala Adelė. Bet keitėsi laikai – atėjo 1940-ieji metai, vėliau prasidėjo karas, tremtys. Gerai, kad tėvų į Sibiro platybes neištrėmė. Matyt, gelbėjo tai, jog broliai dalyvavo Antrajame pasauliniame kare.

Prasidėjus kolektyvizacijai, mergina mokėsi darbo jaunimo vidurinėje mokykloje, taip pat duoną pelnėsi tuomečių rajono vartotojų kooperatyvo ir Liaudies švietimo skyriaus buhalterijose. Bet vis kirbėjo mintis, baigus vidurinę, pasirinkti pedagogės profesiją. Negavusi rekomendacijos stoti į pedagoginį institutą, nes tuomet jaunimo svajones „koreguodavo“ vietinė valdžia, buvusi abiturientė pasuko į Belvederio pienininkystės technikumą. Čia profesijos paslapčių mokė puikūs pedagogai. Baigusi technikumą, Adelė buvo

paskirta į tuomečio Šiaulių pieno kombinato Joniškio rajono Kriūkų sūrių gamyklą. Pradėjo dirbti laborante, o vėliau sumani darbuotoja tapo vyr. meistre.

Pasak A.Jovaišienės, atvykus į Šilalę ir dirbant senutėlėje medinėje rajono centro pieninėje, buvo nelengva. Kiek geriau pienininkai pasijuto persikėlę į Laukuvą. Bet ir čia rekėjo šeimnininko rankos. A.Jovaišienė prisimena, kad akivaizdūs pokyčiai prasidėjo atvykus vadovauti Algirdui Pažemckui. Cechai tarsi įgavo naują kvėpavimą, atsiradus modernesniems pieno pramonės įrenginiams. „Vadovas nuo pirmųjų dienų sušildė mus savo dėmesiu, o kad būtume tarsi viena darni šeima, pasiūlė susidėti pinigėlių ir nusipirkti molinį ąsotėlį, iš kurio galėtume drauge gerti pieną. Šis iš pirmo žvilgsnio nereikšmingas ritualas tikrai mus vienijo, tapome vienas kitam artimesni ir draugiškesni“, – prisimena Adelė.

Padaugėjo ir superkamo pieno. Laukuviškiai gamino ne tik liesą sūrį lydimui, bet ir liesą varškę ūkininkams reikalingam. Ne tik nuoširdus darbas visus vienijo, bet ir dalyvavimas pienininkų šventėse bei kituose renginiuose. Laukuviškiai tuomet su Kvėdarnos ir Kalinienų cechais priklausė „Klaipėdos pieno“ kombinatui ir iš zoninių švenčių ar varžybų yra ne kartą sugrįžę kaip laimėtojai ar prizininkai. Adelė daugiausiai prisidėjo prie organizacinių reikalų, taip pat sumaniai tvarkė profsąjungos ūdą.

Moteris džiaugiasi, kad Algirdui Pažemckui rūpėjo ne tik gamy-

ba, bet ir žmonių socialiniai reikalai. Vadovo iniciatyva Laukuvoje iškilo ne vienas šešiabutis, kaip iš pradžių buvo numatyta, o du. Juose apsigyveno pienininkų šeimos. Todėl ir šiandien, sulaukę garbaus amžiaus, buvę darbuotojai turi stogą virš galvos.

„Mes, senjorai, ilgai prisiminsime 2011 metų spalio 24-ąją, kai buvome pakviesti į darbo veteranų šventę „Žemaitijos pieno“ įmonėje. Jautėmės apgaubti didžiuliu bendrovės vadovo Algirdo Pažemcko dėmesiu. Jaukus priėmimas, apdovanojimai, bendravimas su buvusiais kolegomis, – visa tai persipynė į malonią visumą, nuolatos sugrįžtančią bėgančių dienų verpetuose ir šildančią sielą“, – jaudinamčiai kalbėjo ilgametė pienininkystės specialistė.

Prie Adelės šešiabučio pavasariais žydi obelys, ji turi keletą arų žemės. Draugiškai su kaimyne pasidalina. Smagu, kad gali savų daržovių užsiauginti, o ir pakrutėti sveika.

Kniėtėjo sužinoti daugiau apie garbios senjorės gyvenimo būdą, jos mėgstamus valgius. Kur slypi jos minties šviesumas ir dar spėrus žingsnis. Pasirodo, visą amžėl nemažai pienelio ir jo produktų buvo ant Adelės valgių stalo. Bet mėgsta ir rūkytus lašinius, ypač su šviežutėliais agurkais, žinoma, savo lysvėje užsiaugintais.

Sklandžiai ir aiškiai rikiuojanti mintis, persmelktas gyvenimiškąja išmintimi, Adelė tarsi nejučia metų naštos. Nuo jos, kaip ir nuo žydinčių obelių sodelyje, tarsi sklinda obelžiedė šviesa.

Algirdas Dačkevičius

Vasaros virsmo šventės

Tėvo diena

Tėvo diena (šiemet – birželio 2 d.) – pirmasis birželio sekmadienis. Tėvystė – nuostabi dovana ir ypatinga pareiga. Palinkėkime, kad per mūsų tėvus visiems būtų aišku, kodėl prasmingiausias Dievo vardas yra Tėvas...

Kai ateina saulėgrįža...

Rasa (birželio 23 d.). Kiti šventės pavadinimai – Rasos, Kupolės, Kupolinės, Krešės, Joninės, Vainikai. Birželio 21-22 d. yra astronominė vasaros pradžia, solsticija, vasaros saulėgrįža, tačiau trumpiausios metų naktys būna tarp 18 d. (pats ankstyviausias rytmetys) ir 23 d. (vėliausias saulėlydis). Taigi šiuo metu šventės kulminacija yra paskutinė trumpiausią metų naktį, tačiau Rasos švenčiamos visą parą.

Kupolės

Margas žiedų raštas ir stebuklingas saulės ratas danguje skelbia metą, kai merginos ir moterys pasklinda po laukus, žolėlė tampa mažu stebuklu. Šventės išvakarėse surinkti augalai turi magišką galią gydyti ligas, atnešti laimę, išburti sėkmingą gyvenimą.

Į žoliautojų prijuostes ar krepšelius pagarbiai gula ir rausvažiedė širdažolė. Tai raganų žolė. Prisivirę jų košelės ir pasitępę pažastis, Kupolinių naktį raganos gebėjo skraidyti ir sutiktuosius girdyti durnaropėmis, vilkuogių nuoviru, kad apkvailintų. Moterų nuskinta širdažolė gydyt nuo „širdies sunkumo“. Tam pačiam reikalui rinko ir laibulę didžiagalvę arniką. Jau vien dėl vardo reikėjo nuskinti keletą kupolio (jonio žolė, kunigažolė) žie-

delių. Iš tolo jo žiedai atrodė margi, tačiau iš tikrųjų jie tamsiai geltoni su mėlynai rausvomis, balsvomis pažiedėmis, susitelkę į vienašalę retažiedę kekę. Kupolių puokštei pagražinti moterys skynė bičių mėgstamą gretenę, žvaigždžių pavidalo baltažiedę septynikę, reikėjo ir miegalių, tik pavakary išskleidžiančių žiedus – girgždukų. Tai vaistažolė, naudota dar ir vilnai, riebaluotiems audiniams plauti.

Jaunos mergaitės devyneriopais žolynais turėjo papuošti kupolę, kurią dar apkarstydavo margais kaspinais. Apsaugai nuo piktydvasių į žolynus įkišdavo vieną kitą dilgėlę. Kupolę įtvirtindavo kaimo gale, netoli rugių lauko, ir dvi naktis ir vieną dieną merginos ją saugodavo nuo kaimo bernų. Sėkmingai išsaugoję, nuėmę nuo karties, dainuodamos pasidalindavo kupolę ir laikydavo visus metus kaip sėkmės ženklą. Senas, gražus ir prasmingas šventės simbolis – margaspalvių žiedų vainikas, galintis spėti ateitį. Jį reikia pinti iš devynerių rūšių gėlių, be siūlo, nepratariant nė vieno žodžio ir taip pat tylint mesti ant šakotesnio medžio. Iš pirmo karto užkibęs ant šakos vainikas reiškė, kad dar šiais metais mergaitė ištėkės. Tą patį vainikėlį pasidėjus po pagalve arba užsidėjus ant galvos, galima susapnuoti savo išrinktąjį.

Bekupoliaujant, beburiant ir bespėliojant ateina vidurnaktis. Įvyksta pats didžiausias stebuklas – skleidžiasi žuvies žvyno dydžio, vaivorykštės spalvų paparčio žiedas, kurio turėtojas mato visus žemės turtus, skaito kitų mintis, suprantą medžių, paukščių kalbą. Tai pati svarbiausias šventės auga-

las yra papartis – Perkūno gėlė. Vidurnaktį ant paparčio nusileidžia Perkūno ugnis ir suliepsnoja ryškiu, nepaprasto grožio žiedu. Kodėl Perkūnas pasirinko būtent papartį? Nes tai nepaprastai gajus augalas, vešlus, žalias gražuolis, kurio žiedų ir sėklų niekas nėra matęs. Todėl mūsų protėviai manė, kad augti jis gali tik iš „Perkūno sėklos“. Be to, šis augalas – vienas iš seniausių žemės gyventojų, augęs dar prieš ledynmetį. Jis buvęs mišiniško medžio dydžio. Dar viena unikali šio augalo savybė – jis neturi priešų, gyvūnai jo neėda, greta jo neauga ir kiti augalai.

Visas žoles reikėdavo suspėti surinkti iki vidurnakčio, – vėliau rinktos neturi tiek gydančių bei kerinčių savybių.

Po saulėlydžio vieną puokštelę surinktų devyneriopų žolių moterys tylėdamos meta per galvą ant savo namų stogo, kad jų pagalba apsaugotų būstą nuo gaisrų, ligų ir kitų nelaimių, kad aplentų laumės ir raganos. Vaisinguosius ir smilkymui skirtus augalus džiauna palėpėje. Devyneriopų lauko žolynų pluoštelį sušeria karvėms, kad apsaugotų nuo pakerėjimo, o likusios džiovinamos ir laikomos iki Kalėdų – žeminio saulės grįžtamečio ar Naujųjų metų vidurnakčio – ir tada sušeria karvėms, kad būtų pieningos. Šviežiai nuskintomis jonažolėmis kaišo šventųjų paveikslus, balkius, kad namai išvengtų skaudžių nelaimių, ligų. Jei Švento Jono žolės ilgai nedžiūsta, o ir sudžiūvę išlieka gražiai žalios, namiškiai tikėjosi tais metais gerų įvykių. Jonažolių

nuoviru plovė karvių spenelius nuo apkerėjimo.

Joninės

Šv. Jonas Krikštytojas (birželio 24 d.) – Mesijo pirmtakas, Jėzaus krikštytojas Jordano upėje. Tai vienintelis šventasis, kurio gimimo dieną švenčia Bažnyčia (visų kitų šventųjų minėjimai – tai jų kankiniškos mirties datos). Šią iškilnę pradėta švęsti Romoje. Jonai apvainikuojami ažuolo ar kitų žalumynų lapais, kitur apkašomos jų durys. Seniau merginos širdžiai mielam Jonui į žalias pynes įrišdavo ir rankšluostį ar pirštines.

Artėjančio vardadienio proga nuoširdžiai sveikiname visus Jonus – ūkininkus, „Žemaitijos piene“ ir bendrovės įmonių grupėje dirbančius, linkėdami jiems sėkmingų darbų bei gražios vasaros.

Skelbimai

Parduoda

Technika

Kultivatorių prie T40 traktoriaus. Kaina – 1000 Lt. Tel. 8~614 39214.

Savos gamybos traktorių (T-25 tipo, be dokumentų), bulvių sodinamąją, trijų vagų rusišką plūgą. Tel. 8~617 21045.

Traktorių-ekskavatorių JUMZ (EO-2621), traktorių DT-75 (D-600, buldozeris). Tel.: 8~619 34330; 8~699 94854.

Traktorių DX-110 DEUTZ (4x4, 1985 m., variklis kapitališkai suremontuotas), sėjamasias STEKSTED (plotis – 3-4 m), kultivatorius (plotis – 3-4 m), ekskavatorių F-50 AX (4x4, su frontiniu krautu, kaina 27000 Lt). Tel. 8~682 32288.

Kombainus (su kabinomis ir smulkintuvais): JOHN DEERE-975 (plotis – 3,6 m), NEW HOLLAND 1530 (plotis – 3,4 m, kaina 22000 Lt), CLASS MERKATOR-75 (plotis – 3,6 m, kaina 22000 Lt), CLASS DOMINATOR-80 (plotis – 4,5 m, kaina 27000 Lt), , MASEY FERGUSON-31 (plotis – 4,8 m, atitinka DRONNINGBORG 8500 modelį, kaina 40000 Lt), DEUTZ-M600 (plotis – 2,5 m, be kabinos, kaina 13000 Lt). Tel. 8~682 32288.

Gyvulius

Veršingas telyčias, veršiuosius birželio-liepos mėnesiais. Tel. 8~615 78432, Rietavo sav.

Kitas prekes

640 l talpos pieno šaldytuvą. Kaina – 4600 Lt, galima derėtis. Tel. 8~614 39214.

Naudotą melžimo liniją, pieno šaldytuvus: 2 tonų ir 650 litrų. Tel. 8~652 94912.

Pašarinius burokus (kaina – 20 ct/kg). Tel. 8~611 51306.

2 tonų talpos nerūdijančio plieno vonią. Kaina 800 Lt. Tel. 8~614 39214.

Pieno šaldytuvą CVS, 1250 litrų talpos, 2007 m., kaina 8200 Lt. Tel. 8~614 02630.

Paslaugos

Balina fermas. Tel. 8~657 90942.

MLVS

Oficialus McCormick atstovas Lietuvoje

www.mlvs.info

Maloniai kviečiame apsilankyti, pažiūrėti, išbandyti adresu: Gamyklos g. 43 b, Mažeikiai.

Informacija:

pardavimai - tel. (8-685) 59615, (8-650) 95249, (8-443) 90073, servisas – tel. (8-655) 49987.

Nebrangūs, kokybiški įvairių ilgių ir komplektacijų bei našumų sraigtiniai GRŪDŲ TRANSPORTERIAI kuriuos galima pirkti ir atskiromis dalimis.

(patogūs transportuoti, nes surenkami iš 1 m, 2 m, 3 m intarpų)

18 tonų našumo transporteriai: 4 m – 2050-2150 Lt; 5 m – 2110-2355 Lt; 6 m – 2165-2385 Lt; 7 m – 2455-2605 Lt; 8 m – 2565-2690 Lt;	40 tonų našumo transporteriai: 4 m – 3085-3380 Lt; 5 m – 3230-3710 Lt; 6 m – 3345-3610 Lt; 7 m – 3670-3930 Lt; 8 m – 3950-4215 Lt;
--	--

9 m – 2615-2745 Lt;
10 m – 2820-2945 Lt;
11 m – 2875-2995 Lt;
12 m – 2925-3050 Lt.

Kainos be PVM.

Nebrangus pristatymas visoje Lietuvoje.

GRŪDŲ SANDĖLIAVIMO, TRANSPORTAVIMO, APDIRBIMO IRANGA

SKIOLD (Danija)

grūdų trauktytuvai kokybiško pašaro paruošimui.

Našumas nuo 1,2 t/h iki 3t/h

30-ojo gimtadienio proga:

Vaidą Klimovaitę — pardavimų vadybininkę;
Tomą Ivošką — krovėją;
Romą Avilį — produkcijos atrinkėją.

35-ojo gimtadienio proga:

Eglę Jurkskaitę — „Žemaitijos senos tradicijos“ pardavimų-rinkodaros grupės vadovę;
Saulių Sutkų — elektrokaro vairuotoją;
Evaldą Šiaulevičių — inžinierių-mechaniką.

40-ojo gimtadienio proga:

Raimondą Narmontą — operatorių;
Aliną Tamošauskaitę — gamybos darbininkę (UAB „BMVK“);
Ernestą Gurskienę — užsakymų priėmėją.

45-ojo gimtadienio proga:

Danguolę Makarienę — užsakymų priėmėją;
Ireną Strazdaite — pardavėją-kasininkę (UAB „Čia Market“);
Renatą Burbienę — buhalterę.

50-ojo gimtadienio proga:

Gražvydą Kartavičių — vairuotoją-ekspeditorių;
Virginijų Petkų — operatorių;
Laimutį Budrį — apsaugos darbuotoją;
Adolfina Kaktavičienę — gamybos darbininkę;
Ritą Rubavičienę — gamybos darbininkę.

55-ojo gimtadienio proga:

Kęstutį Narvilą — automatiką;
Antaną Makarį — vairuotoją-ekspeditorių;
Virginiją Klemenienę — pieno surinkėją;
Algirdą Žvinklį — gamybos darbininką;
Bernardą Mažeiką — prekių atrinkėją;
Algimantą Jurevičių — vairuotoją-ekspeditorių;
Danutę Darbutienę — virtuvės darbuotoją.

60-ojo gimtadienio proga:

Gražiną Norkevičienę — direktorę (UAB „NTL“).

25 metų darbo sukakties proga:

Virginijų Bušmą — katilinės mašinistą;
Virginiją Valeišienę — patalpų prižiūrėtoją;
Petrą Macijauską — mechaniką sandėlininką.

15 metų darbo sukakties proga:

Gražiną Dargienę — operatorę;
Leonidą Stončienę — gamybos darbininkę;
Artūrą Stasiulį — produkcijos atrinkėją;
Elvyrą Žutautienę — užsakymų priėmėją;
Edmundą Zelbą — produkcijos atrinkėją;
Ireną Šemetienę — pieno surinkėją;
Antaną Dapšį — gamybos darbininką;
Danutę Urbonienę — pardavimų vadybininkę;
Jakovą Krutko — gamybos darbininką;
Vytautą Sabaliauskį — aparatininką;
Silveriją Šablinskienę — rūbininkę;
Ramūną Budreckį — gamybos darbininką;
Rimantą Čėsna — produkcijos atrinkėją.

10 metų darbo sukakties proga:

Alvyrą Valienę — gamybos darbininkę;
Algimantą Vanagą — automatiką;
Svajūną Paulauską — krovėją;
Birutę Stočkūnienę — pieno surinkėją;
Aureliją Česulienę — pieno priėmėją;
Rasą Ribinskienę — gamybos darbininkę;
Ramūną Dargį — transporto vadovą.

Antrokai varžėsi socialinės akcijos „Telšiuose antrą klasę baigi — plaukti moki!“ finaliniame plaukime

Gegužės 17-ąją linksmais PIK-NIK personažas Žirafa višus antraklasių, geriausiai išlavinusius plaukimo įgūdžius, sukviė į trečiąją socialinės akcijos „Telšiuose antrą klasę baigi — plaukti moki!“ finalinį plaukimą. Pasidžiaugti vaikų pasiekimais bei stebėti finišuojančių dalyvių susirinko gausus būrys artimųjų.

Bendru projektu ir gausiu būriu išmokusių plaukti antraklasių džiaugėsi „Ateities“ pagrindinės mokyklos direktorė Virginija Stanienė bei Telšių rajono savivaldybės vicemeras Petras Kuizinas. Šventėje taip pat dalyvavo ir Plaukimo federacijos viceprezidentas Mindaugas Špokas bei Švietimo, kultūros, sporto ir jaunimo reikalų skyriaus atstovai. Už unikalios ir vaikams naudingos idėjos vystymą jie dėkojo pagrindiniam akcijos rėmėjui „Žemaitijos pienui“ bei šios akcijos koordinatoriui PIK-NIK rinkodaros ir pardavimų vadovui Vytautui Oleškevičiui.

Per šiuos mokslo metus plaukimo pagrindus įgijo 416, o nuo akcijos gyvavimo pradžios — beveik 1300 Telšių rajono antroklėlių. Ką tik įvykusiose varžybose rungtyniavo šių metų geriausi — 59 plaukikai.

Finalinio plaukimo metu dalyviai, išklausę trenerių instrukcijų bei patarimų, jiems priimtinu plaukimo stiliumi sėkmingai įveikė 25 metrų ilgio baseino ruožą. Visus finalininkus sveikino PIK-NIK personažas Žirafa, o akcijos koordinatorių V. Oleškevičius įteikė vardinius diplomus, prisiminimo dovanėles bei skaniąsias PIK-NIK plėšomas sūrio dešreles. Greičiausiai nuplaukusiems numatyta distanciją, atiteko specialūs PIK-NIK medaliai bei rėmėjo įsteigtos dovanos. Pirmąją vietą mergaičių grupėje užėmė ir savo pasiekimu džiaugėsi Denisa Kačinskaitė (Rainių pradinė mokykla-darželis), antroji vieta atiteko Deiman-

tei Bagužaitėi („Atžalyno“ pagrindinė mokykla), trečioji — Ugnei Batakytei („Atžalyno“ pagrindinė mokykla). Greičiausias tarp berniukų buvo ir pirmąją vietą iškovojo Tomas Lemežis („Ateities“ pagrindinė mokykla), antrasis finišavo Konradas Pakalnis („Saulėtekio“ pradinė mokykla), trečiasis — Julius Droba („Germanto“ pagrindinė mokykla).

Tiek akcijos dalyviai, tiek į šventę atvykę vaikų artimieji bei svečiai džiaugėsi plačiomis mažųjų plaukikų šypsenomis, aptarinėjo socialinės akcijos gyvavimą kitais mokslo metais. „Plaukimas — visapusiškai naudingas augančiam organizmui. Todėl galiu patikinti, kad rudenį antraklasių vėl sukviesime į baseiną dalyvauti plaukimo pamokų programoje, kurios metu mokoma pagrindinių plaukimo ypatumų, saugaus elgesio vandenyje“, — kalbėjo akcijos koordinatorių.

Aušra Blaževičienė

AB „Žemaitijos pienas“ komunikacijos vadovė

Vyko įnirtingos plaukimo varžybos.

Medaliai — nugalėtojams.

Finaliniame plaukime dalyvavo 59 antrokai.

Sveikiname „Žemaitijos senos tradicijos“ akcijos pagrindinio prizo laimėtoją!

„Norfos“ prekybos centre nuo kovo 13 iki balandžio 10 dienos vyko „Žemaitijos pieno“ prekinio ženklų „Žemaitijos senos tradicijos“ akcija.

Jos metu, perkant du „Žemaitijos senos tradicijos“ produktus, buvo galima laimėti net 20 žemaitiškų produktų rinkinių bei pagrindinį prizą — savaitgalį dviem žemaitiškoje sodyboje.

Akciijoje dalyvavo žemaitiškų pieno pro-

duktų mėgėjai iš visos Lietuvos. Pagrindinį prizą — savaitgalį dviem žemaitiškoje sodyboje — laimėjo Linas iš Kauno, kuris pramogavo Žemaičių krašte kartu su žmona Gražina.

Svečiai gardžiavosi sodyboje ANGELŲ MALŪNAS žemaitiškais pusryčiais, pietumis ir vakariene, vyko į ekskursiją po Telšius, o kitą dieną mėgavosi pirties akademijos malonumais.

Leidžia: Lietuvos pieno ūkių asociacija.
Luokės g. 73, LT-87140 Telšiai.
Tel.: 8-444-22391, faksas 8-444-69210.
El.paštas: LPUA.info@gmail.com

Redakcinė kolegija: Jolanta Bitinienė;
Mindaugas Čejauskas; Irena Baltrušaitienė;
Diana Abelkienė; Rimantas Banevičius;
Rigilda Banienė.

Spausdino Šiaulius „Titnago“ spaustuvė.
2 sp. l. Leidžiamas
nuo 1995-09-23, kartą per mėnesį.
Tiražas 3500 egz.

Dar daugiau naujienų
ir elektroninėse parduotuvėse
www.dziugashouse.lt

Rašykite! Skambinkite!

Norintys pirkti ar parduoti galvijus, žemės ūkio techniką, kitas su ūkininkavimu susijusias prekes, galite kreiptis telefonais 8-684 78390; 8-610 08187; rašyti el.p.: dackeviciene@gmail.com, lpu.info@gmail.com

ISSN 1648-777X

Draugaukime: Legendinis sūris DŽIUGAS

Leidinyas platinamas Lietuvos pieno ūkių asociacijos nariams, AB „Žemaitijos pienas“ darbuotojams ir pieno tiekėjams